

P. L. És Felesége

A képen a szüleim láthatók. Az én apámat P. L.-nek hívták. Budapesten született 1882-ben, Pészahkor, nem emlékszem pontosan, áprilisban, körülbelül. Apám főkönyvelő vagy főkönyvelő-helyettes volt. Az első világháborúban katonaként szolgált, ott kapott egy szörnyű betegséget. 1928-ban halt meg, akkor én nyolc éves voltam. Kevés emlékem van az apámról, de úgy tudom, nem volt vallásos zsidó. Ennek ellenére még zsidó szertartás szerint temették. De a testvéreimet már nem, csak polgári szertartással. Az anyámat R. E.-nek hívták. Budapesten született, 1884-ben. 1972-ben halt meg. Neki tizenkét lánytestvére volt. Anyám volt a tizenharmadik. Az anyám nem

végzett magas iskolát, az apám halála után nyomorgó háztartásbeli volt, nevelte a négy gyereket, ameddig nevelte. Amikor apám még élt, a Visi Imre utcában laktunk, az Orczy úttól egy pici, kis utca. Egy szoba-konyhás lakásban laktunk. Aztán mikor már nagyon jómód ment, akkor a Ceglédi úton -- az a Ferencvárosban van -- egy szükséglakásba költöztünk. Az egy pici szoba volt vaskályhával, egy konyha. Közösen volt egy vécé ötszáz lakónak. Szóval szörnyű dolgok voltak. Ide akkor költöztünk, mikor a húgom megszületett, 1926-ban. A boldogult apám a Fegyver- és Gépgyárban dolgozott. Apám egy nagyon okos ember volt. Beszélt vagy hat nyelven. Nagyon fiatal, negyvenöt éves volt, mikor meghalt. Úgyhogy a húgom volt másfél éves, én voltam nyolc éves, az egyik bátyám kilenc, a legidősebb tizenegy éves volt. Négy gyerekkel otthagya az anyámat. Én meg a bátyám árvaházban nevelkedtünk, egy zsidó árvaházban. Amikor meghalt az apám, föl kellett még azt a lakást is mondani, mert nem tudtuk fizetni a lakbért.